

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του 'Γραφείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
 Ἐπιτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Δι' ἀνδρομὰ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
 καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Ἀἰῶλου, 117, Ἐναντὶ τοῦ περιούσιου Παναγιωτισμοῦ

Περίοδος Β'. — Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Μαΐου 1898

Ἔτος 20^{ον}. — Ἀριθ. 19

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 129)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΑΠΟ ΣΑΝΔΟΥΙΚΩΝ Εἰς ΤΟΝ ΠΟΛΙΚΟΝ
 ΚΥΚΛΟΝ

Ἐξ ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκ Σανδουΐκων ἀναχώρησιν, πλεύσας νοτιοδυτικῶς καὶ ὑπὸ οὐριον ἄνεμον, ὁ Ἀλβράνος ἐβόησεν εἰς τὸ Ἀρχιπέλαγος τῶν Νέων Νοτίων Ὀρκυαίων.

Τὸ Ἀρχιπέλαγος τοῦτο, δισχιζόμενον ὑπὸ τοῦ ἐξηκοστοῦ πρώτου παραλλήλου καὶ περιλαμβάνονμενον μεταξὺ τοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου καὶ τεσσαρακοστοῦ ἑβδόμου μεσημβρινοῦ, ἀνεκαλύφθη ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τοῦ ἀμερικανοῦ Πέλλμερ καὶ τοῦ ἀγγλοῦ Βώτουελ (1821 — 22), ἀποτελεῖται δὲ ἐκ πολυαριθμῶν νήσων καὶ νησίδων, αἱ σπουδαιότεραι τῶν ὁποίων εἶνε ἡ Στέφως, ἡ Δίφνη, ἡ Ἀπρίστιος καὶ ἡ Ἀτελπισία.

Ὁ Ἀλβράνος προσήγγισεν τὴν μεσημβρινὴν ἀκτὴν τῆς Στέφως, παρὰ τὴν ὁποίαν ἠγκυροβόλησεν τὴν 25 Νοεμβρίου. Αἱ ἐρευνᾶί μας πρὸς ἀνακάλυψιν τεκμηρίων περὶ τῶν ναυαγῶν τῆς Ἰάνας ἀπέμειναν ἄνευ ἀποτελέσματος. Μόνον φοβεροὺς ὀγκοπάγους εἶδομεν συσσωρευμένους ἐκεῖ, οἱ ὅποιοι μετὰ δύο μῆνας θὰ ἤρχιζαν νὰ πλέουν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην θὰ ἐφθάνον καὶ αἱ φαινοθηρίδες, ἐκ τῶν ὁποίων ἄνδρες τινὲς θάπεπιβάζοντο καὶ θὰ ἔμενον εἰς τὰς νήσους, διὰ νὰ κυνηγήσουν τὰς φώκας καὶ τοὺς θαλασσίους ἐλέφαντας. Πρὸς τὸ παρὸν τὸ Ἀρχιπέλαγος ἦτο καθολοκληρίαν ἔρημον, — πίνθημος χώρα ψύχους καὶ ἀτελπισίας!

Εἰς τὰς ἀκτὰς ἐκεῖνας οἱ λιπαροὶ ἦσαν ἄφθονοι, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐφθάνουσιν πολλοὺς οἱ ναῦται

τοῦ Ἀλβράνου, ὄχι βέβαια ἀπὸ κανέν ἀξιωματικόν ἐνοτικόν καταστροφῆς, ἀλλ' ἀπὸ τὴν πολὺ θεμιτὴν ἐπιθυμίαν νὰ προμηθευθοῦν νωπὴν κρέας.

— Πολὺ νόστιμα αὐτὰ τὰ πούλια, κύριε Ζώρλιχ! με διεβεβαίωσεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς. Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἐφάγατε καὶ εἰς τὴν Κεργαιλάνην.

— Ναι! ἐκεῖ ὅμως τὰ ἐμπαίρειεν ὁ Ἄτκις!

— Κ' ἐδῶ θὰ τα μαγειρεῖσθ ὁ Ἐνδικόττος! καμμία διαφορά!

Πράγματι, ἀξιωματικοὶ καὶ ναῦται εὐδρον νοστιμώτατα τὰ πτηνὰ ταῦτα, καθὼς τὰ εἶχε μαγειρεῖσθ με ὅλην του τὴν τέχνην, ὁ ἱκανώτατος ἀρχιμάγειρός μας κατὰ τὰς συμβούλας τοῦ Οὐρλιγκερλῆ.

Τὴν 26 Νοεμβρίου, περὶ τὴν ἕκτην τῆς πρωΐας, ὁ Ἀλβράνος ἀπέπλευσε, διευθυνθεὶς πρὸς νότον. Εὐρισκόμεθα ἤδη ἐπὶ τοῦ τεσσαρακοστοῦ τρίτου μεσημβρινοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀκολουθήσθ ὁ Βέδδελ καὶ κατόπι τὸ Οὐρλιχ Γκὺ ἂν δὲ καὶ ἡ γολέττα μας δὲν παρεξέκλινεν οὔτε πρὸς ἀνατολὰς οὔτε πρὸς δυσμὰς, θὰ κατέληγε δι' αὐτοῦ ἀφείκτως εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ.

Ὁ οὐριος ἀνατολικὸς ἄνεμος ἐξηκολούθει νὰ πνέη σταθερῶς, καὶ ὁ Ἀλβράνος πλησιάζει εὐφρόνως με ταχύτητα ἑνδεκα ἕως δωδεκα μιλίων καθ' ὥραν. Οὕτω θὰ ἐφθάνομεν τάχιστα μέχρι τοῦ πολικοῦ κύκλου, πέραν τοῦ ὁποίου ἐπρόκειτο νὰ ἐκβασθῶσιν αἱ πό-

λαι τὸ τοῦ παγοφράγματος, ἢ — διὰ νὰ ἐπιλήσω ἄνευ μεταφορῶν, — νὰ εὐρεθῆ ἐν ῥήγμα ἐπὶ τοῦ πυκνοῦ ἐκείνου τεύχους τῶν πάγων. Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἠλπίζεν, ὅτι ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς τὸ πολὺ, θὰ διεσχίζομεν τὸ παγοφράγμα καὶ θὰ ἐφθάνομεν εἰς τὴν ἀπαγῆ ἐκείνην θάλασσαν, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Βέδδελ καὶ ὁ Ἀρθούρος Πύρ, καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας, ἄνευ οὐδενὸς ἐμποδίου, θὰ ἐπλέομεν μέχρι τῆς νησίδος Βενέττης πρώτον, καὶ μέχρι τῆς νήσου Τσάλαλ κατόπι.

— Φθάνει νὰ κατορθώσωμεν νὰ περάσωμεν τὸ παγοφράγμα, εἶπα πρὸς τὸν πλοίαρχον, — καὶ νὰ ἐξακολουθήσουν οἱ ἀνατολικοὶ ἄνεμοι.

— Ὡς ἐξακολουθήσουν, κύριε Ζώρλιχ! ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος με τόνον ἰσχυρῶς πεποιθῆσεως καὶ αἰσιοδοξίας, Ὅλα θὰ γίνουσι με τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ! Δέν μου μένει ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Θεὸς διευθίνει τὰ βήματά μας. Εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον τίποτε δὲν γίνεται τυχαίως! παντοῦ ὁ θεὸς δάκτυλος.

— Συμφωνῶ, πλοίαρχε. Τὰ γεγονότα συνεχίζονται διὰ μυστηριώδους δεσμοῦ καὶ ἀποτελοῦν

«Νά . . . νά . . . ἴδεις ἐκεῖ! . . . μιά, δύο, τρεῖς. . . ἕξι πότες! . . .» (Σελ. 146, στίχοι α'.)

μίαν Άλυσιν αδιάσπαστον... είπα τότε εγώ.

— Ακριβώς μίαν Άλυσιν. Ο πρώτος κρίκος αυτής της Άλυσσεως ήτο η άνακαλιψίς του νεκρού του Πάττερσον, και ο τελευταίος θα είνε η νήσος Τσάλαλ!

Και τόση ήτο η συγκίνησης του πλοίαρχου, λέγοντος ταύτα, ώστε οι όφθαλμοί μου υγράνθησαν. Ούτε είχα πλέον τό θάρρος να τω είπω, ότι η σωτηρία των ναυαγών ηδύνατο να παρουσιάση και άνυπερβλήτους δυσχερείας. Δέν ήρκει μόνον να φθάσωμεν αίσίως μέχρι της νήσου Τσάλαλ.

Επί πολλας ήμέρας άνευ επεισοδίου εξηκολούθησε τό ταξείδιόν μας. Ηδη τό έαρ είχε προχωρήση και αι φάλαινα ήρχισαν να φαίνονται κατ' άγέλας.

Επί πολλας ήμέρας άνευ επεισοδίου εξηκολούθησε τό ταξείδιόν μας. Ηδη τό έαρ είχε προχωρήση και αι φάλαινα ήρχισαν να φαίνονται κατ' άγέλας.

Μίαν ήμέραν, είχα έλθη παρά τό δρύφακτον της πρώρας, διά να παρατηρήσω μίαν άγέλην πελωρίων φαλαινών, αι όποίαι έφάνησαν μακράν.

— Νά... νά... ίδες εκεί!... μιά, δύο, τρείς... πόσες!... Ίδες τώρα πως πλέον ήσυχα ήσυχα...

Ξέρω εγώ! Βάζω στοίχημα τό κεφάλι μου, πως θα τό έστέλνα να καρφωθή 'ς ένα από τα τέσσερα κίτρινα σημάδια, που έχει καθεμιά 'ς τό σωμα της.

Και έτελείωσε με μίαν βάνουσον βλασημίαν, πλήρης όργης.

Μία πελωρία φάλαινα διήρχετο πολύ πλησίον της γολέττας... Κρότος ήκούσθη ως μεμακρυσμένου τηλεόλου και ταυτοχρόνως μέγας πίδαξ ύδατος ακαθάρτου έξεφυσήθη προς τά επάνω εκ των φουσητήρων του ζερου και κατέβρεξεν δλην την πρώραν.

Καλά να πάθετε! έμυρμούρισεν ο Χήρνε, ενώ οι σύντροφοι του έβλασφημούν δια την άπρόοπτον εκείνην ψυχρολουσίαν.

Και άργότερα, όταν έφάνη μία άλλη φάλαινα μήκους εξήκοντα ποδών και ικανή να παράσχη εκατόν βαρέλια έλαιου, ο Χήρνε δέν ήμπόρεσε να κρατηθή και είπε μεγαλοφώνως:

— Α, μ' αυτό δέν ύποφέρεται! Να μη γεμίξης τά βαρέλια σου όταν μπορής, είνε τό ίδιο σαν να ρίχνης τά λεπτά σου 'ς τη θάλασσα.

— Χήρνε! ηκούσθη τότε μία φωνή έπιβλητική. Άνεβα επάνω 'ς τό κορυζέ τ'ο!

— Κύριε υποκλιόμαρκα... Τίποτε! Μήν πής λέξι, γιατί σε άφίνω εκεί επάνω ως αύριο!

Και έπειδή π'ασα αντίστασις θα ήτο ματαία, ο ύποναύκληρος υπήκουσε χωρίς να προφέρη λέξιν.

Άλλ' ό,τι άπήλπικεν άκόμη περισσότερο τον έμπαθη φαλινοθήραν, ήτο, ότι ούδεμία φαλινοθήρις είχε φανή έκώμη εις τάς θαλάσσας εκείνας.

— Νά... νά... ίδες εκεί!... μιά, δύο, τρείς... πόσες!... Ίδες τώρα πως πλέον ήσυχα ήσυχα...

Τήν ήμέραν εκείνην ο πλοίαρχος Λάν Γκ'ο μοί είπεν:

— Η παρουσία των φαλαινών άποδεικνύει γενικώς ότι η ξηρά εύρίσκεται εις μικράν άπόστασιν, και τοϋτο διά δύο λόγους. Πρώτον, διότι η γαρίδες αυτές, όστρακόδερμα, εκ του είδους των υνασ α ν ο π ό δ ω ν, — αι όποίαι της χρησιμεύουν ως τροφή, δέν άπομακρύνονται πολύ από την ακτήν.

— Τότε λοιπόν, είπα εγώ, πως σφ'θαίνε να μη άπαντάται καμμία νήσις μεταξύ των Νοτίων Ορνκνείων και τ'ο πολικού κύκλου;

— Η παρατήρησις σας είνε όρθή απήντησεν ο Λάν Γκ'ο. Διά να προσεγγίσωμεν εις ακτήν, πρέπει να παρεκκλίνωμεν έως δεκαπέντε μοίρας προς θυσμάς, όπου κείται η Νέα Νοτία Σελάνδη του Βελιγγ'χάουζεν, αι νήσοι Άλέξανδρος και Πέτρος, και η Γη τ'ο Γράχαμ, η άνακαλυφθείσα υπό του Βισκός.

— Αυτή νομίζω ότι είνε η μόνη εξήγησις. Αί φάλαιναί έπωφεληθήσονται της πρωιμότητος του έαρος, διά να π'έλθουν έως εδω.

— Της οποίας θα έπωφεληθώμεν ήμεεις δια τό ταξείδιόν μας!

— Βεβ'κίως θα έπωφεληθώμεν, μετ' ελας τάς μεμψιμοιρίας μερικών εκ τ'ο πληρώματος.

— Και δικτί κραπονούνται; άνι κραξεν ο πλοίαρχος. Έπειδή δέν αίσούμεν φαλαίνας; Άλλ' ήμεεις δέν ταξιδεύομεν χάριν άλιείας!

— Τίποτε! Μήν πής λέξι, γιατί σε άφίνω εκεί επάνω ως αύριο!

— Άλλ' ό,τι άπήλπικεν άκόμη περισσότερο τον έμπαθη φαλινοθήραν, ήτο, ότι ούδεμία φαλινοθήρις είχε φανή εκώμη εις τάς θαλάσσας εκείνας.

— Νά... νά... ίδες εκεί!... μιά, δύο, τρείς... πόσες!... Ίδες τώρα πως πλέον ήσυχα ήσυχα...

Τήν ήμέραν εκείνην ο πλοίαρχος Λάν Γκ'ο μοί είπεν:

ΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΜΑΣ

Η Βασιλική Οικογένεια περιοδεύει κατ' αυτές εις τό Έσωτερικόν, έπισκεπτομένη πόλεις και χωρία της Ελλάδος, και γινομένη παντού δεκτή μετ' ενθουσιασμού και ένδειξεων λατρείας.

Τόσον ο Βασιλεύς όσον και η Βασίλισσα, κατ' τας έπισκέψεις ταύτας, δέν άφίνου εύκαιρίαν χωρίς να δώσουν εις τον λαόν συμβουλές αληθώς πατρικάς και μητρικάς, αι όποίαι έχουν άκόμη περισσότερο κύρος, όταν εξέρχονται από βασιλικά χείλη.

— Νά μ' α ν θ ά ν ε τ ε κ α λ ά π ρ ω τ α τήν μητρικήν σας γλώσσαν και κατόπι τάς ξένας.

— Της οποίας θα έπωφεληθώμεν ήμεεις δια τό ταξείδιόν μας!

— Βεβ'κίως θα έπωφεληθώμεν, μετ' ελας τάς μεμψιμοιρίας μερικών εκ τ'ο πληρώματος.

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΑΙ Σ Μ Α Τ Η Σ Α Η Δ Ο Ν Ο Σ

Άγαπητά μου,

Ο κλίμα της Άττικής, — τό θαυμάσιον αυτό κλίμα, — εύρίσκεται τώρα εις την μεγαλητέραν έντασιν της γλυκύτητος του. Άνοιξις πλήρης, άνοιξις τελεία. Ο ήλιος δέν καιεί άκόμη πολύ! αι πρωίαι είνε δροσερώταται, αι ήμέραι εύχαρίστως θερμαί, τα δειλινα μαγευτικώταται, αι νύκτες γλυκύταται.

τοτε μειδίωσα!.. Και όταν δ'υξ ο ήλιος, και βάφεται ο όρίζων με τα πολυποικίλα χρώματα του δειλινού,

— Νά μ' α ν θ ά ν ε τ ε κ α λ ά π ρ ω τ α τήν μητρικήν σας γλώσσαν και κατόπι τάς ξένας.

— Της οποίας θα έπωφεληθώμεν ήμεεις δια τό ταξείδιόν μας!

— Βεβ'κίως θα έπωφεληθώμεν, μετ' ελας τάς μεμψιμοιρίας μερικών εκ τ'ο πληρώματος.

τήν νυκτερινήν εκείνην άρμονίαν και έπληρώθη η καρδιά σας από άγάπην — άγάπην προς την φύσιν, άγάπην προς τον Θεόν, άγάπην προς τον πλησίον;

— Νά μ' α ν θ ά ν ε τ ε κ α λ ά π ρ ω τ α τήν μητρικήν σας γλώσσαν και κατόπι τάς ξένας.

— Της οποίας θα έπωφεληθώμεν ήμεεις δια τό ταξείδιόν μας!

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΞΕΝΗΤΕΥΜΕΝΟΥ

Είνε μιά γωνιά άγαπημένη, Που τον κόσμον έχω πρωτοδή Που ζήσα ζωή εύτυχισίμην.

Είνε μιά μικροίλι χωριουδάκι, Που άσπρίζει μέσα 'ς τά κλαδιά, Μουρμουρίζει δίπλα του τό ρυάκι.

Είνε μιά μικροίλι χωριουδάκι, Που άσπρίζει μέσα 'ς τά κλαδιά, Μουρμουρίζει δίπλα του τό ρυάκι.

Είνε μιά μικροίλι χωριουδάκι, Που άσπρίζει μέσα 'ς τά κλαδιά, Μουρμουρίζει δίπλα του τό ρυάκι.

Είνε μιά μικροίλι χωριουδάκι, Που άσπρίζει μέσα 'ς τά κλαδιά, Μουρμουρίζει δίπλα του τό ρυάκι.

Είνε μιά μικροίλι χωριουδάκι, Που άσπρίζει μέσα 'ς τά κλαδιά, Μουρμουρίζει δίπλα του τό ρυάκι.

Είνε μιά μικροίλι χωριουδάκι, Που άσπρίζει μέσα 'ς τά κλαδιά, Μουρμουρίζει δίπλα του τό ρυάκι.

Ν. Γ. ΧΑΤΖΙΔΑΒΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΙΒΑΣ

Βραβευθείς υπό τὸ ψευδώνυμον «Ἐπιδοφόρος» εἰς τὸν Διάγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς. [Θαλασογραφία δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν «Διάπλασιν» τοῦ 1897, σελ. 381.]

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ
ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ
(Συνέχεια τῆς σελ. 140)

Ἐπειτα ἡ Μηλιά τοῦ ὁμοίαιζε, ἦτο ξανθὴ ὅπως κ' ἐκεῖνος, μὲ μεγάλα μαύρα μάτια. Ὁ Δερρῆς ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς ὠραιότερους ἀνδρας τοῦ τόπου, ὅταν ἀπέθανε, νέος ἀκόμη, πρὶν φθάσῃ τὰ σαράντα!

Καὶ ἡ δυστυχὴς ἡ Μηλιά δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς τὸν ἀρρωστωμένον ἐκείνον πατέρα καὶ συγχρόνως τὴν σανίδα, ὅπου τὸ ὄνομα Μηλιά, χαραγμένον μὲ μεγάλα γράμματα, ἦτο τρόπον τινὰ παραγγελία πρὸς τὰ δύο παιδιά, ἕκ μέρους τοῦ πατρὸς τῶν, νὰ μὴν τὸν λησμονήσουν ποτέ!

— Πάμε, Γιαννάκη, εἶπεν ὕστερα ἡ Μηλιά. Σήμερα δὲν θὰ παίξω μαζί σου. Θὰ σε περιμένω ἔστη σκῆλα... Ἄχ! μοῦ φαίνεται ὅτι τὰ πόδια μου ἐμπαρμαρῶσαν, ἀπὸ τὴ στιγμή πού εἶδα αὐτὴ τὴ σανίδα. Ἐπειτα, τώρα θὰ μου ἐφαίνετο πῶς παίξω μέσα σὲ νεκροταφεῖο!

— ὦ, μὴ λές τέτοια λόγια, Μηλιά μου! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης. Φοβοῦμαι πολὺ τὰ νεκροταφεῖα. Κάθε φορὰ πού περνοῦσα ἀπὸ τὸ δικό μας, ἐκλείνα τὰ μάτια μου. Ὁ Κωστάκης μοῦ ἔλεγε πῶς τὴ νύκτα εἶνε ἐκεῖ μέσα φαντάσματα καὶ βρουλόακοι, ψηλοὶ σὰν τὸ καμπαναριεῖο, μὲ σάβανα ἄσπρα. Ἀλή-

θεια, Μηλιά, τὴ νύκτα βγαίνουν ἀπὸ τοὺς τάφους οἱ πεθαμένοι;

— Μὴν πιστεύῃς τέτοια πράγματα! ἀπήντησεν ἡ Μηλιά ἄν ἦταν νὰ βγαίνουν οἱ πεθαμένοι, ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα δὲν θὰ ἔρχονταν νὰ μας πάρουν ἀπ' ἐδῶ καὶ νὰ μας πᾶνε ἔστη θεῖα Κατίνα;

— Ἐγὼ ὁμῶς φοβοῦμαι ἄμα ἀκούω νὰ μιλοῦν γιὰ νεκροταφεῖα... Ἐλα, πάμε ἀπάνω, Μηλιά; γιατί μοῦ φαίνεται πῶς θὰ βγῆ κανένα φάντασμα ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ σῶρο τῶν εἴλων.

— Δὲς μου τὸ χέρι σου καὶ πᾶμε. Θὰ σου διαβάσω κάτι τι ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο.

Σὲ ὀλίγο ὁμῶς, — ἔτσι εἶνε τὰ παιδιά εὐμεταβλήτα, — ὁ Γιαννάκης ἐλησμονήσεν τοὺς φόβους του καὶ εἶπε:

— Ἐκείνο τὸ πρᾶγμα πού ἄγγιξες μέσα ἔστην τρύπα πού ἦταν κρυμμένος ὁ γλάρος, ποῦ θὰ το βγάλουμε; Ἡ-θελα πολὺ νὰ ἰδῶ τί εἶνε!

— Ὡς ἔλθῃ ἡ ὥρα του, μὴν εἶσαι ἀνοητός! εἶπεν ἡ Μηλιά. Στάσου ἡσυχῶς τώρα νὰκούσης αὐτὸ πού θὰ σου διαβάσω; καὶ ὕστερα θὰ σου διηγηθῶ μίαν ὠραία ἱστορία.

Ὁ μικρὸς δὲν ἐλησμονήσεν τὴν ὑπόσχεσιν. Καὶ ἄμα ἐτελείωσε τὸ κεφάλαιον τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν του τὴν ἱστορίαν. Τότε ἡ Μηλιά διηγήθη πῶς μίαν φορὰν ὁ πατέρας τῶν, — καθὼς τὰ εἶχεν ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα του; — ὅταν ἦτο νέος καὶ ὑπηρετοῦσε μέσα εἰς ἕνα πολεμικὸν πλοῖον, ἔσωσε, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, τὴν ζωὴν ἑνὸς ἀξιωματικοῦ, τοῦ σηματοφόρου Κεδράκη, ὁ ὁποῖος εἶχε πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πνιγῆ. Ὁ Γιαννάκης τὰ ἤκουσεν ὅλα μὲ ζωηρὰν προσοχὴν καὶ κατόπιν ἠρώτησε:

— Καὶ τί ἀπέγινεν ὕστερα ὁ σηματοφόρος Κεδράκης;

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπήντησεν ἡ Μηλιά. Ὁ πατέρας μου, πού τον ἀγαποῦσε πολὺ, μοῦ εἶπε πῶς εἶχε φύγῃ εἰς ἕνα μακρινό, πολὺ μακρινὸ μέρος.

— Ἀλήθεια; Καὶ ἄμα φύγῃ κανεὶς σὲ μακρινὸ μέρος, δὲν ξαναγυρίζει ποτέ;

— Ξαναγυρίζει, ἀλλὰ ὄχι πάντα.

— Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἄμα μεγαλώσω, δὲν θὰ φύγω ποτέ μακριὰ μὲ τὸ πλοῖό μου; ὄχι ἐδῶ κοντὰ θὰ γυρίσω, γιατί δὲν θέλω νὰ σε χωρισθῶ ποτέ...

— Ἐστερὰ λοιπόν; Τί ἔγινε ὕστερα;

— Τίποτε ἄλλο. Ἀπ' οὐ ἐτελείωσεν ἡ θητεία του, ὁ πατέρας ἐγύρσεν ἔσθ' χωριό, ἐπανδρεύθηκα τὴν μητέρα κ' ἐγεννηθήκαμε ἐμεῖς οἱ δύο.

— Καὶ ὕστερα δὲν του συνέβη ἄλλο τίποτε;

— Ἄχ! ξέρεις πολὺ καλά τί του συνέβη!... ἀπήντησεν ἡ Μηλιά στεναζούσα.

— Ἄ, μὴν ἀρχίσῃς πάλι τὰ κλάματα, Μηλιά, γιατί δὲν μπορῶ... Φθάνει πού μου εἶπες τόσα λυπητερά πράγματα σήμερα! Δὲς μου τούλάχιστον νὰ φάγω τίποτε καλὸ, γιὰ νὰ ξεχάσω τὰς λύπες.

Ἡ Μηλιά ἐχαμογέλασε χωρὶς νὰ θέλῃ, καὶ προσεπάθησε νὰ παρηγορήσῃ τὸν μικρὸν μὲ γεῦμα τῆς ὀρεξείας του.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Γιαννάκης — ὁ πῶς συνεβίβη καθὲς πρῶτ, — ἠρώτησε τὴν Μηλίαν τί θὰ ἐκαμνάν, καὶ προσέθεσε:

— Θέλω νὰ ἰδῶ τί εἶνε μέσα ἔστην τρύπα τοῦ βράχου. Μὲ τί θὰ το τραβήξῃς ἔξω, ἀπ' οὐ δὲν φθάνῃ τὸ χεῖρι σου;

— Πρέπει νὰ κάμωμε ἕνα πρᾶγμα σὰν τοιγέλι, ἀπήντησεν ἡ Μηλιά. Θα πάρω ἕνα κομμάτι ἀπὸ στεφάνι τοῦ βαρελιοῦ καὶ θὰ δέσω τὰς δύο του ἄκρες εἰς ἕνα ραβδί. Ἔτσι καὶ εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ.

Καὶ ἀπ' οὐ κατέσκευασθη αὐτὸ τὸ ἐργαλεῖον, τὰ παιδιά κατέβησαν εἰς τὴν αὐλὴν. Ἡ θάλασσα θὰ ἤρχετο κατὰ τὸ μεσημέρι; ἔπρεπε λοιπὸν νὰρχίσουν τὴν ἐργασίαν ἐνωρίς. Ὁ γλάρος αὐτὴν τὴν φορὰν ἔστρεψεν εἰς προὔπαντησιν τῶν καὶ τοὺς ἐσομπόυσα τὰ πόδια, διὰ νὰ τοὺς ρίψουν τίποτε νὰ φάγῃ.

— Φαίνεται πῶς ἐσυχῶθη τίς γὰρδες ὁ κύριος! εἶπεν ὁ Γιαννάκης γελῶν. Πάγω ἀπάνω νὰ του βρῶ κανένα κομμάτι ψάρι.

Καὶ ἀναβαίνων τὴν κλίμακα γρήγορα, ἐφώνησε πρὸς τὴν ἀδελφὴν του:

— Περιμένε με! μὴν ἀρχίσῃς ἀκόμη!

Ἡ Μηλιά δὲν ἐπερίμενε πολὺ, διότι ἀμέσως ὁ Γιαννάκης ἐπέστρεψε μὲ ἕνα κεφάλι γλώσσας. Ὁ γλάρος, ὁ ὁποῖος ἐμάντευσεν ὅτι ἦτο δὲ! αὐτόν, ἤνοιξε τὰ πτερὰ καὶ ἐπλησίασε.

— Νά, βλέπεις, Γιαννάκη; δὲν σοὶ το ἔλεγα; εἶπεν ἡ Μηλιά. Ἡ φτερούγα τοῦ πουλιοῦ δὲν ἦταν σπασμένη, ἀλλὰ μονάχα πληγωμένη. Νά, τώρα σὲ ληθὴ θὰ μας ἀφήσῃ ὕγεια.

— Φθάνει νὰ μὴ τον σκοτώσουν ἔσθ' τὸν ἄλλο!... Καὶ λές νὰ μας ξεχάσῃ; Μηλιά; ἢ μήπως θὰ ἔρχεται νὰ μας βλέπῃ καὶ ἀπὸ βγῆ ἀπὸ τὸ βράχο, γιὰ νὰ εὐρῇ τοὺς εἴλους του καὶ νὰ ψαρεύῃ ἔστη θάλασσα;

— Ποιὸς το ξέρει! Αὐτὸ θὰ το ἰδοῦμε... Τώρα ὁμῶς μᾶς πέρνει τὸ καίπι, γιὰ νὰ βλέπῃ τί καλὰ ψαρεύουμε ἐμεῖς!

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὰ παιδιά δὲν ἤθραν εἰς τὴν καλαματιὴν παρὰ ἕνα μεγάλο σάκι καὶ ἕνα ἀστακόν. Τὸ σάκι θὰ το ἔτρωγαν τὸ βράδυ, τὸν δὲ ἀστακὸν αὐριοῦν τὸ μεσημέρι.

— Πάμε τώρα ἔστην τρύπα, εἶπεν ἡ

Μηλιά, νὰ ἰδοῦμε ἐπιτέλους τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα!

Ἀλλὰ μόλις ἐπλησίασαν, ὁ γλάρος ἔστρεψε καὶ ἐχώθη μέσα, ὅπως εἶχε κάμῃ καὶ τὴν ἄλλην φορὰν.

— Αὐτὸ δὲν μου ἀρέσει! εἶπεν ἡ Μηλιά. Φοβοῦμαι μὴ τον πληγώσω μὲ τὸ ξύλο.

— Βάλε το σιγά-σιγά κ' ἐκεῖνος ἄμα τὸν ἐγγίσῃς θὰ πεταχθῇ ἔξω.

Ἡ Μηλιά ἐγονάτισε καὶ μὲ κολλὰς προφυλάξεις ἔχωσε τὸ ἐργαλεῖον μέσα εἰς τὴν τρύπαν τοῦ βράχου. Ἐπίασε τὸ σκληρὸν ἐκεῖνο πρᾶγμα, τὸ ἀνεκίνησε, τὸ μετετόπισε, τὸ ἐσῆκωσεν ὀλίγον, ἀλλὰ τῆς ἔπεσε πάλιν μέσα εἰς ἕνα βαθύλωμα, ἀπὸ τὸ ὅποσον ἦτο δύσκολον νὰ το τραβήξῃ. Τότε ὁμῶς συνέβη κάτι τι, τὸ ὅποσον ἡ ψαροπούλα δὲν ἠμκόρησε νὰ ἐξηγήσῃ. Τὸ πρᾶγμα ἐκεῖ-μέσα ἐκινήθη μόνη του καὶ ἐβγήκε ἀπὸ τὸ βαθύλωμα... Πῶς ἀρά γε; Ὅπως δὴποτε ἡ Μηλιά κατώρθωσε νὰ το πιάσῃ καλά μὲ τὸ ἐργαλεῖον καὶ νὰ το τραβήξῃ πρὸς τὰ ἔξω ἀρκετὰ. Ἐξαφνα εἰς τὸ χεῖλος τῆς τρύπας ἐφάνη καὶ ἡ οὐρά τοῦ λαροῦ. Ἡ Μηλιά τότε ἐνόησεν, ὅτι ἂν ἔβαλε τὸ χέρι τῆς, θὰ ἐπικνε τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο πρᾶγμα, τὸ ὅποσον εἶχε κινήσῃ τόσον τὴν περιέργειαν τῶν παιδιῶν. Καὶ το ἔκαμε.

— Ἐ, τὸ ἐπίασες; εἶπεν ὁ Γιαννάκης, παρακολουθῶν μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὰς κινήσεις τῆς ἀδελφῆς του.

— Ναι.

— Τί εἶνε;

— Δὲν καταλαβαίνω. Εἶνε σκεπασμένο μὲ λάσπη. Ἀπὸ πάνω εἶνε μαλακὸ, μὰ πειὸ μέσα εἶνε σκληρὸ. Ἐχει καὶ κατὰ μίτες, πού μου ἀγκυλόβουν τὰ δάκτυλα.

— Εἶνε ζωντανὸ πρᾶγμα;

— Ὁχι δά!

— Βγάλτε το λοιπὸν ἔξω!

Τότε τὰ παιδιά, πρὸς μεγάλην τῶν ἐκπληξιν, εἶδαν τὸν λαρον νὰ τραβᾷ μὲ τὸ ράμφος του, ἢ μάλλον νὰ προσπαθῇ νὰ τραβήξῃ κάτι τι, τὸ ὅποσον πρέπει νὰ ἦτο πολὺ βαρὺ, διότι, μολονότι ἠγωνίζετο μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν, δὲν ἠμποροῦσε νὰ το κατορθώσῃ. Ἐπὶ τέλους ἤλθε πρὸς βοήθειάν του ἡ Μηλιά καὶ το ἐτράβηξε μὲ τὸ χέρι τῆς.

Ἦταν σὰν ἕνα κουτὶ, οὔτε στερογγυλόν, οὔτε τετράγωνον, κάτι τι ἀκανόνιστον, πού δὲν διεκρίνετο τὸ σχῆμά του καλὰ καλὰ.

— Πόσον καιρὸν νὰ ἦταν ἐκεῖ μέσα! εἶπεν ἡ Μηλιά.

— Γιὰ... γιὰ νὰ το ἰδῶ! εἶπεν ὁ Γιαννάκης, θέλω νὰ το πάρῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς ἀδελφῆς του.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α. Ζερρβεραίν ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΒΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΝΑΝΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

— Ἄ, μὰ δὲν εἶνε κατὰστάσις αὐτὴ! εἶπεν ὁ Βασιλεὺς τῆς Λιλλιπούτης. Λίγον καιρὸν ἀκόμη νὰ μείνῃ ἐδῶ ὁ φοβερός αὐτὸς λαίμαργος θὰ μᾶς τὰ φάγῃ ὅλα καὶ θ' ἀποθάνωμεν ἀπὸ τὴν πείνᾶ.

Καὶ ἀμέσως ἐδῶσεν εἰς τὸν Γιούλιβερ τὴν ἀδειαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του.

Μίαν ἡμέραν, ἐκεῖ πού ἐπεριπατοῦσε εἰς τὴν παραλίαν, ὁ Γιούλιβερ εἶδε ἕνα πρᾶγμα, πού ἐμοίαιζε μὲ βάρκαν ἀναποδογυρισμένην. Ἀμέσως ἐβγάλε τὰ φορέματά του, ἔπεσε εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐτράβηξε τὴν βάρκαν εἰς τὴν ξηρὰν.

Οἱ Λιλλιπούτιοι ἐμειναν ἐκστατικοί, διότι ποτὲ δὲν εἶχαν ἰδῆ εἰς τὴν Λιλλιπούτην πλοῖον τόσον μεγάλον. Καὶ ὁ Βασιλεὺς παρεχώρησεν εἰς τὸν Γιούλιβερ πεντακοσίους ἐργάτας διὰ νὰ το ἐπιδιορθώσουν καὶ νὰ τοῦ βάλουν ξάρτια.

Ἐπῆραν τὸ πλέον χονδρὸν ὕφασμα πού εὐρίσκετο εἰς τὸν τόπον, τὸ ἐδίπλισαν δεκατρεῖς φορές, τὸ ἐρραψαν ὅπως ράπτωμεν τὰ ποπλώματα καὶ ἔτοι κατώρθωσαν νὰ σχηματίσουν ἕνα πανὶ ἀρκετὰ στερεόν.

Ἐπειτα ἐσχημάτισαν σχοινιά πλέξαντες μαζί δέκα, δεκαπέντε καὶ εἰκοσι ἀπὸ τὰ ἰδικά των.

Τέλος εἰς ἔυλοκόποι καὶ οἱ ἔυλουργοὶ τοῦ τόπου ἔκοψαν τὰ μεγαλήτερα δένδρα τοῦ δάσους, διὰ νὰ κατασκευάσουν τὰ κουπιὰ καὶ τὰ κατάρτια.

Αὐταὶ αἱ προετοιμασίαι ἔφαγαν ἕνα μῆνα. Καὶ ἀπ' οὐ ὅλα πλέον ἦσαν ἔτοιμα, ὁ Γιούλιβερ ἐπῆγε νὰποχαιρετήσῃ τὸν βασιλέα.

Ἐξαπλώθηκε ὅλος διόλου κάτω διὰ νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ φιλήσῃ τὸ χεῖρι τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, καθὼς καὶ τῆς βασιλείας, τῶν πριγκιπῶν καὶ τῶν πριγκιπισσῶν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.

Κατόπιν ἐφόρτωσε εἰς τὴν βάρκαν του ἑκατὸν βῶδια καὶ τριακόσια πρόβατα μὲ τὸ ἀνάλογον κρᾶσι καὶ ψωμί, καθὼς καὶ ὅλα τὰ φαγητά, τὰ ὅποια τετρακόσιοι μάγειροι εἶχαν μαγειρεύσῃ δι' αὐτόν.

Ἀλλὰ πρὶν ἀφήσῃ τὸν Γιούλιβερ νὰ φύγῃ, ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ ἐπιθεωρήσουν μὲ προσοχὴν ὅλες τῆς τσέπες του, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν τοῦ ἐπῆρε κανένα ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του. Τότε ἡ βάρκα ἔκαμε πανιὰ καὶ ὁ Γιούλιβερ ἐφυγε ἀπὸ τὴν Λιλλιπούτην.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν διὰ καλὴν του τύχην, ἀπήντησε ἕνα πλοῖον, τὸ ὅποσον τὸν ἐπῆρε καὶ σὲ ὀλίγον καιρὸ τὸν ἔφερε εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου τὸν ἐδέχθησαν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας ὁ πατέρας του, ἡ μητέρα του καὶ τὰ ἀδελφία του.

Μὲ πῶσιν περιέργειαν καὶ εὐχαρίστησιν ἤκουσαν ἀπὸ τὸ στόμα του τὰ

τὴν ἄβαν τοῦ Ἄβραμ, Ἄβραμ ἔβλεπον.
 Σημαίαν τῆς Ἄβρας, Ἄβραμ ἔβλεπον.
 Καλλιτέχνη καὶ Ἀποστολική — ὁ Μαργα-
 ριτάρης Σταυρὸς μετ' τὸν Ἀρχιεπίσκοπον
 Θεοδοσίον καὶ Σημαίαν τοῦ Διδό — ὁ Πα-
 πῆς τῶν Ἀνέμων μετ' τὸν Μικρὸν Τυμπα-
 στήν, Ἑλληνίδα, Καρδίαν καὶ Σλαβόνιον
 Φεγγίτην — ὁ Μελαγχολικὸς Γαλατομύτης
 μετ' τὴν Κωνσταντίνον Σημαίαν καὶ Σαβῆν
 Νησιωπολίαν — ἡ Ἄβρα Ἀρχιεπίσκοπος με-
 τ' τὴν Δέαν καὶ Δέαν, Κορδαίη Γρίβα — ὁ
 Νικητὴς τοῦ Μαραθῶνος μετ' τὴν Κενκίη Πο-
 λιν — ὁ Ἄνδρος Κεραλλήν μετ' τὴν Κερα-
 λληνικήν Ἄβρα, Κεραλληνικήν Ρομαί-
 λαν, Ναυτοπούλιν καὶ Ἄντιο Μαστέλο —
 ἡ Κυριεὺς μετ' τὴν Ποιητικὴν Φλογερί-
 ῶσαν τῆς Ἀποστολικῆς, Ἑλληνικήν
 Σημαίαν, Ἀμνην Μαρτυρίαν καὶ Σημαίαν
 μετ' τὴν Ἑλληνικήν — ἡ Ἄβρα τοῦ Ἐ-
 βελίνου μετ' τὴν Ναυτοπούλιν καὶ Μέλλουσαν
 Καλλιτέχνη — ὁ Σημαίαν τοῦ Διδό μετ'
 τὸ Τρυγονάκι καὶ Μικρὸν Τυμπασιανὴν —
 ὁ Ζεβάρ μετ' τὸ Φωτοβόλον Τόσον, Σημαίαν
 Ἰσπανίαν, Φωτὸν τῆς Ἐπαρχίης, Μαργα-
 ριτάρης Σταυρὸς καὶ Ζαππίδα — ὁ Που-
 γο Ἀβραμ μετ' τὴν Μοθουσαν τῆς Ἀποστολικῆς
 Κ. Γ. Φιλόσοφον καὶ Ζεβάρ — ἡ Σουσο-
 ράδα μετ' τὴν Ναυτοπούλιν, Κόρην τοῦ Ναυ-
 πλίου καὶ Ἄθηναν Ἀιγενή — ὁ Ἑλλήν Πο-
 ροδόχης μετ' τὴν Φοινικίδα, Ἀντισμένην
 Μενεξέον, Ἰσπανίαν Μαριέτην, Π. Π. Μ. Π. Π. Π.
 Μικρὸν καὶ Ναυτοπούλιν — ἡ Ρωσικήν Ἐπα-
 ράδα μετ' τὴν Παπαρούσαν τοῦ Τσαμάτου καὶ Τί-
 με μετ' — ὁ Σημαίαν Λουκῶνος μετ' τὸν
 Μικρὸν Ἰππέδα — ὁ Μαρτυρὸς τοῦ Τρο-
 φωνίου μετ' τὸν Ἰσχυρινὸν τοῦ Κόσμου —
 ὁ Δημ. Ἀβραμ μετ' τὸν Ἀλέξανδρον Οἰ-
 κονομίδην καὶ Σημαίαν Τροφίαν, Ὁρι-
 στήν, Ἰσπανίαν, Ἀποστολικήν, Τυμπα-
 στήν, Καρδίαν καὶ Ναυτοπούλιν — ἡ Ἰ-
 ρις μετ' τὸ Ταπεινὸν Ἰον, Ἀποστολικήν
 Ἰσπανίαν Ἀρτέμιδα καὶ Ποιητικὸν
 Νάριον — ἡ Ἀρτέμις Ἑλληνίς μετ' τὸ Φω-
 τοβόλον Ἄβρα καὶ Ἰσπανίαν Ἀβραμ —
 ἡ Ἀρτέμις Ἀβραμ μετ' τὴν Μοναχὴν τῆς
 Πεντέλης, Ἀποστολικὸν Πάριον, Τυμπασιανὴν Ἀ-
 κμιον, Ἑβραϊκὸν Τυμπασιανὴν καὶ Καρδίαν — ὁ
 Ἰσχυρινὸς τοῦ Κόσμου μετ' τὸ Φωτοβόλον
 Τόσον, Ναυτοπούλιν καὶ Φωτοβόλον Ἄβραμ —
 ἡ Πατέρα τῆς Ἀρτέμιδος μετ' τὴν Ναυτο-
 πούλιν, Ἑλληνίδα Καλλιτέχνη, Ἄβρα
 χαίαν, Ἑλληνίδα, Ἑλληνικήν Σημαίαν
 καὶ Σημαίαν μετ' τὴν Ὀλυμπίαν Δία, Ἑβραϊκὸν
 Καρδίαν, Σαβῆν Γαλατομύτην καὶ Τα-
 πεινήν Καρδίαν — ἡ Ταχυδρομὸς Περιστέρη
 μετ' τὴν Μαγεμένην Ἀποστολικήν — ἡ Ἑλ-
 ληνοπούλα μετ' τὸ Διαγῆδες Ρυαίαν, Ἄβρα
 Ἑλληνίδα, Ταχυδρομὸς Περιστέρη, Ποι-
 ητικὸν Νάριον καὶ Σημαίαν τῆς Ἄβρας
 Ἀβραμ — ὁ Τυμπασιανὸς Ἀβραμ μετ' τὴν Μέ-
 λλουσαν Καλλιτέχνη, Δέαν, Ἀβραμ, Σα-
 βῆν Καλλιτέχνη καὶ Μικρὸν Τυμπα-
 στήν — ὁ Ἑβραϊκὸς μετ' τὸν Ἰσπανικὸν Κε-
 σταίαν — ἡ Φιλοδόχου μετ' τὴν Ζαππίδα,
 Ποιητικὴν Σαβῆν καὶ Ἀποστολικήν
 — ἡ Τυμπασιανὸς Ἀβραμ μετ' τὴν Μοναχὴν
 τῆς Πεντέλης, Ἀβραμ, Μενεξεδέτιαν
 καὶ Μοθουσαν Πρίγκηπα — ὁ Ἀποστολικὸς Ἀβραμ
 μετ' τὸν Πέτρον Καρδίαν — ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
 Ἑβραϊκὸς μετ' τὴν Μοθουσαν Μοθουσαν, Μαρίαν
 Πρεζβήτην, Ἀμνην Ἑβραϊκὴν καὶ Ἀ-
 γουρολόγητον — ἡ Ἀποστολικήν μετ'
 τὸν Ἀποστολικὸν, Ἄβραμ Κόρην καὶ
 Μολόφον — ὁ Ἰσπανικὸς Πατάτας μετ' τὸν Ἀ-
 ρχιεπίσκοπον Θεοδοσίον.

θαρ Πάτερων (συνθεσὲ το νὰ το ἰδοῦμεν!)
 τῶν νέων συνδραμεῖς τοὺς ἔγγραφους διὰ
 τοῦ ἐν Ἀνακτῆ Συλλόγου ἡ Κρήτος ὁ ὁ-
 ποῖος ἤρξατο νὰ κίνησιν ὑμῶνα Κόρην τοῦ
 Σημαίαν, Βασιλῆα τῶν Ὁρέων (ἄρ' οὐ θέ-
 λουσι τὴν πρόσθεν στείλει πρώτος τετράδιον καὶ
 ἰδὲ πρῶτον τὸν Κωνσταντίνον) Μικρὸν Κατε-
 ρίαν (εἰ ἀσπείρα!) Κεραλληνικήν Καρδίαν,
 Ἀποστολικὸν (κόπος σήμερον δὲν ὑπάρχει, ὅστε
 ἐπανέλαβε τὴν πληροφορίαν σου) Ἀποστολικὴν
 Ἀνακτῆ (ἔσπερα!) Ἑβραϊκὴν (ἔσα ἔρω-
 τας καὶ ἔχει ὁ ὁδηγὸς τοῦ συνδραμεῖτος εἰς τὸ
 ἰόν φυλλάδιον, Κεφ. Γ') Σημαίαν Ἑβραϊκὴν
 (ὁ περὶ αὐτὸν ἔρωτες δὲν εἶναι συνδραμεῖτος μου
 εἰς τὸν Κατάλογον τῆς Βασιλικῆς μου βιβλιο-
 πύου τριάντα;) Ἑβραϊκὸν Τυμπασιανὴν (ναί, ἀπὸ
 τοῦ προσώπου ἐνοῦ δὲ γένη ἡ κωνσταντίνος ἀλλ'
 ἐπειδὴ πρέπει νὰ τὸ ἴδωμεν ἑνωρῆς, ἡ ἔμπρα-
 κτος πληροφορία θὰ προκινήσῃ μετ' ἄλλων)
 Νέον Ἑβραϊκὴν, Σημαίαν Ἀρτέμιον, Γεωργίον
 Κεραλλῶνα (ἔσπερα!) Ἰσπανικὸν Ἰππέδα (καὶ αὐ-
 εἰς τὴν θέσιν τῆς Ἰπποδραματίας δὲν θὰ θέ-
 λεις τὰ ἴδια;) Ἰσπανίαν τῶν Ἀνέμων, Δημη-
 τριαν Ἀ. Καρδίαν, Πίπ Πίπ, Ἀβραμ Μ. Π.
 Κενκίαν Ἀβ. Περούα, Φιλοδοχίαν Παῖδα (καὶ
 ἔσα ἔρωτες ἡ ἔσπερα!) Ἀρχιεπίσκοπον Θεοδο-
 σίον (ἀρκετὰ καλὰ μεταφρασμένον ἐκεῖνο τὸ
 σονέτον, ἂν καὶ πολὺ-πολὺ δύσκολον) Ἀπο-
 στολικὸν Ἑλλήνα, Γουλιέλμου Τέλλον (ἔσπερα-
 τῆς ἡ σύγκρισις σου δὲν μου ἔφρασε ὅμως
 ἀσπείρα πρόσφατα ἤρξατο) Ἄβραμ τοῦ Ἑβραϊκοῦ,
 Γαλατομύτην (ἔσπερα) Ἑβραϊκὴν ἡ ἀποστολικήν
 σου! ἰδοὺ ἡ γνώμη μου) Ζεβάρ (ὁ ὁποῖος εἰς
 τὸ ζήτημα τῶν ἀποστολικῶν καὶ κωνσταντίνων συμφωνεῖ
 μετ' τὴν εὐαγγελίαν γνώμη τῆς Ἑβραϊκῆς Σημαίαν)
 Ἀποστολικὸν Φάρον (ὁ ὁποῖος ἔχο ὀλίγον ἀσθενεῖς
 ἀλλ' ἔσα εἶδον δὲ ἐβραϊκῶς, ὁμοίως ἔγινε
 καλὰ καὶ τῶρα περιέμνη τὴν σωτηρίας σου)
 Ἑλλήνα Ἑβραϊκὴν (ναί) παντοῦ ἐλευθε-

ρως) Νεαρὸν Καλλιτέχνη (ἀναμνηστικὸν ἰσ-
 ραφὸν ἡ κωνσταντίνος εὐχαίρει νὰ σὲ ἴδωμεν
 τὸ προσιθῆσαι σου) Ὁρεῶν Τρυμπασιανὴν
 (5 γρόσια πρῶτα νὰ στείλῃς δι' ἐν ἔρωτες)
 Ἑβραϊκὸν τῶν Ὁρέων, Σημαίαν Ἑβραϊκὴν (ἡ
 στείλα) Μικρὸν Τυμπασιανὴν (ἔσπερα) Ἑβραϊκὸν
 καὶ Ἑβραϊκὸν ἐβραϊκῶς (ἔσπερα) ἡ Ἀνακτῆ
 ἐπικρατῆ ἄλλων τοῦ τῶν ἔσπερα Τυμπασιανὴν καὶ
 θὰ στείλῃς νὰ παρουσιάσῃ τὴν κωνσταντίνος σου)
 Μαρτυρὸς τοῦ Τρυγονίου, Πάλλουσαν Κα-
 ρδίαν, Πεντὸν τῆς Ἑβραϊκῆς, Καλλιτέχνης τῆς
 Ἀβρας (χαίρει πολύ διὰ τὴν αἰτίαν σου ἀπὸ
 κτησῆς τῶσδε καλοῦ φίλου) Ἀποστολικὴ (ἡ
 ἄλλα τῆς διευθυντικῆς ἀποστολικῆς ἔσπερα 50 ἰ-
 πεδ' ὅστε τὸ ὑπόλοιπον εἶναι εἰς τὴν ἔσπερα
 σου) Ἀποστολικὸν, Ἑβραϊκὸν, Ἑβραϊκὸν,
 Ἀποστολικὸν ὅσπερ (ἡ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν
 ἀνεγνώσασα τὴν ἐκτενὴ σου ἐπιστολήν καὶ ἐν
 ὅσπερ ἔσπερα μου τὴν γνώμη σου) Ρομαίον
 Τόσον, Σημαίαν Μεταίαν (ἔσπερα) Τυμπα-
 στήν (ἔσπερα) ἡ παραγγελία σου ἐκτελεσθήσεται
 Γαλατῆν Ἑβραϊκὴν (μέχρι σήμερον
 οὐδὲν ἔσπερα παρὰ τοῦ ἀβραμ σου) Φιλο-
 δοχίαν (ἔσπερα καλῶς) Μέλλουσαν Ἀβραμ Ἀβραμ
 Ἑβραϊκὴν, Τυμπασιανὴν Ἀβραμ (οἱ σὺ
 χαίρει κατὰ τὸ Ἑβραϊκὸν τῶν Ποιητικῶν ἔσπερα
 σου ἐπικρατῆ τὸ πῶς;) Μαγεμένην Ἀ-
 ποστολικήν (ἔσπερα τὸ πῶς ἔσπερα ἔσπερα
 ἀποστολικῶν) Ἀποστολικὸν, Ἀποστολικὸν Ἀβραμ
 καὶ Σημαίαν Φεγγίτην (ναί) Ποιητικὴν Ἑβ-
 ραϊκὴν (ἔσπερα) καὶ ἐπικρατῆ σου
 Πατριανὸν Σημαίαν (ναί) Ποιητικὴν Ἑβ-
 ραϊκὴν, Σημαίαν τῶν Κεραλλῶνα (πῶς ἔσπερα
 σου στείλας τὸ τετράδιον, πρὶν μοὶ τὸ στείλῃς
 καλῶς;) Ἰσπανίαν (εἰ καλῶς τὸ πῶς;) Τρυ-
 γονάκι (ἔσπερα) καὶ μεταφραστικὴν
 διηγήσασα (ἔσπερα) ἰσπανικῶς ἰσπανικῶς
 εἰς ὅσπερ ἔσπερα ἔσπερα μετὰ τὴν
 Μαίαν ἀναμνηστικὸν εἰς τὸ προσέχει.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄσπερα στέλλονται μέχρι τῆς 31 Ἰουλίου
 Ὁ κῆρυξ τῶν ἄσπερα, καὶ τὸ ὅσπερα δὲν νὰ γράψῃς
 τὰ ἄσπερα τῶν ἄσπερα ἄσπερα, καλῶς εἰς
 τὸ ὅσπερα σου: εἰς ὅσπερα, ἂν ἔσπερα
 κερταί 20 φύλλα καὶ ἔσπερα φ. 1.

221. Δεξιγράφος.
 Τὸ πρῶτον εἶνε πρόσθεσις.
 Τὸ δεύτερον ἕμπερα,
 Τὸ τρίτον δεξί.
 Ἐσπερα δὲ τοῦ Τρυγονίου Ἀποστολικῶ

222. Στοιχειογράφος.
 Δοξασμένη χωρὶς καὶ μεγάλη,
 Ἄν τῆς κῆρυξ: ὅσπερ τὸ κερταί,
 ὅσπερ τὴν κυρτοσφαιρῆς!
 εἶνε γὰρ νὰ σὺσπερα;
 Ἐσπερα ὅσπερ τοῦ Ἀβραμ Νηδ

223. Αἰνίγμα.
 Ἐσπερα τρία. Τάνα ὀρθοίται.
 Τὸ ἄλλο ἔσπερα, εἰ ἄλλο φλογίται,
 Ἀνόμοια, βλέπει, μὰ κ' ἐσπεραμένα...
 Κ' ἔσπεραμένα!
 Ἐσπερα ὅσπερ τοῦ Σημαίαν Κερταί

224. Γωνία.
 Π + + + + = Νῆσος τ. ὁ Αἰγίου.
 + 0 + + + = Πηνόν.
 + + Ρ + + = Τριώνται.
 + 0 + + + = Πόλις.
 Σ + + + + = Ὅ, εἰ καὶ τὸ πρῶτον.
 Ἐσπερα ὅσπερ τοῦ Κινέου Ἀβ

225. Παίγνιον.
 Ἐντὸς τῶν δεκαεξ ἔσπερα ἑσπερα
 εἶναι νὰ τοποθετηθῶσι οἱ μέχρι
 τοῦ 16 ἀριθμοί, ὅσπερα ὅσπερα
 δεκαπέντε, κατ' ὅσπερα καὶ δια-
 γωνίως, νὰ εἰδῶσι παντοῦ ἔ-
 θροισμα 34.
 Ἐσπερα ὅσπερ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολογοῦ

226—230. Μαγικὴ Συλλαβή.
 Τὴ ἀναλλαγή δύο γραμμάτων ἐκαστῆς τῆς
 κῆρυξ λέξεως, διὰ μῆς συλλαβῆς πάντως εἰς
 αὐτῆς, σχηματίζον ἄλλαι: τῶσδε λέξεις:
 Τόσον, γοττώ, μαῖα, ραχί, δία,
 Ἐσπερα ὅσπερ τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολογοῦ

231—235. Ἐπανόρθωσις λέξεων.
 Μεταθετικῶν καταλλήλων τὰ γράμματα τῶν κῆ-
 ρυξ ἀκατάλληλων λέξεων, σχηματίζον πάντως
 τῶν γωνιστῶν ἐν τῇ ἀδιακλίσει φωνητικῶν
 1. Ἀκαστενημένηκος. 2. Τερβόστας. 3.
 Μαυτοσόνελα. 4. Στερωπανάς. 5. Σημαίαν
 τριανάς.
 Ἐσπερα ὅσπερ τοῦ Σημαίαν Πηταίαν

236. Ἀκροστοιχίς.
 Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
 ἀποτελοῦσι τὸ ἄνομα Κρατῶς.
 1. Ἄνομα. 2. Δημητριακόν. 3. Νῆσος τῆς
 Ἑλλάδος. 4. Τροφή. 5. Ποταμός. 6. Ζῶον
 ὅσπερα ὀρθαίως.
 Ἐσπερα ὅσπερ Μοθουσαν Μοθουσαν

237. Φιλολογικὴ Ἐρωτητικὴ.
 Πῶθεν παράγεται ἡ λέξις παντοσφαιρῆς;
 Ἐσπερα ὅσπερ τοῦ Ἀβραμ

ΑΥΣΕΙΣ
 τῶν πνευματικῶν ἀσπερα τῆς 25 Φεβρουαρίου 1897.
 97. Πηταίαν (πῆρα, Κῶς). — 98. Κῶς, τῆς
 99. ΠΟΥΣ (ἀνακτῆς) 100. Σ
 ΟΙΑΔ (στρατηγὸς Δίας) ΤΙΣ
 ΥΔΩΡ (εἶνε τὸ ἕδωρ) ΓΑΙΟΣ
 ΣΑΡΑ (εἰσοσπῆς) ΠΟΛΥΝΑ
 ΑΚΑΡΑΝΙΑ

101—105. Γνωμένως τῆς ἀναλλαγῆς τῶν
 γωνιστῶν Α, Β, σχηματίζονται αἱ λέξεις:
 ΒΑΣΙΣ, ΒΡΑΧΟΣ, κ. λ. ἄλλαι λέξεις, βίος. — 106.
 ΘΑΣΟΣ, ἈΘΗΝΑ, ΠΑΡΟΣ (1, ΘΑΣΟΣ
 2, ἈΘΟρίδος. 3, ΣΗΡικῶν. 4, ΟΝΑτῆς,
 ΣΑΠρῶ) — 109. Δαμασκία — 108. ἡ
 κῆρυξ νικᾷ τὴν δύναμιν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ
 Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἄνδρ Κολοκῶ-